

Snad nejdůležitější lekce SVO

☆ cs.topwar.ru/225946-vozmozhno-vazhnejshij-urok-svo.html

Andrej z Čeljabinsku

15. září 2023

SVO funguje již více než rok a půl. A není vůbec překvapivé, že se v tisku objevuje stále více analytických článků věnovaných jeho lekcím. Ale než začneme...

Důležitá mezihra

Zvláště bych chtěl poznamenat: vše, co řeknu níže, se žádným způsobem nedotýká našich udatných pilotů leteckých sil, kteří bojové mise v zóně Severního vojenského okruhu plní se ctí a s nasazením svých životů. A samozřejmě důstojníci, jejichž povinností je podporovat a přímo řídit bojovou činnost leteckých sil.

Otázky, které v tomto článku vznáším, by měly být adresovány mnohem vyšším autoritám a osobnostem: těm, kteří určovali vzhled moderních leteckých sil Ruské federace a v souladu s tímto

vzhledem vytvořili státní zbrojní programy.

Pochopení bojových zkušeností

Bojové zkušenosti jsou samozřejmě neocenitelné. Ale jakékoli nové poznatky jsou plně užitečné pouze tehdy, když jsou správně zobecněny a interpretovány. V opačném případě nebudou lekce, které nám život dává, plně naučeny, což nás povede jen k novým chybám.

Dnes je na VO i v jiných publikacích snadné najít spoustu analytických materiálů věnovaných zkušenostem SVO. Předválečné názory na roli a taktiku použití obou poměrně starých typů zbraní, jako je kupř танки a dělostřelectvo, stejně jako ty nejnovější, jako jsou útočné UAV Lancet. A je nemožné spočítat, kolik názorů je vyjádřeno v komentářích k takovým článkům.

Mnoho analytiků a komentátorů se bohužel dopouští jedné velmi významné chyby: vojenské operace ruských ozbrojených sil proti ukrajinským ozbrojeným silám považují za samozřejmost, model moderní války a prototyp budoucích vojenských konfliktů.

Ale je to tak?

Trocha historie

Po dlouhou dobu je jedním z nejúčinnějších prostředků k dosažení vítězství ve válce manévr. Tak tomu bylo například za napoleonských válek. Je znám případ, kdy se jistý dvořan zavázal chválit francouzského císaře v jeho přítomnosti za jeho schopnost porazit mnohonásobně přesnějšího nepřítele.

Napoleon však prohlásil, že nic takového nikdy neudělal a že jeho vítězství byla vždy postavena na početní převaze: pokud byla nepřátelská armáda silnější než Francouzi, Napoleon buď porazil

nepřítele po kouskách, nebo dosáhl místní převahy v klíčových bodech. pozici a vyhrál na úkor toho.

Suvorov vyhrál také manévrem. Objevil se tam, kde ho nečekali, a mohl snadno zaútočit na přesilové nepřátelské síly, spoléhat se na překvapení a nápor, což nedávalo nepříteli čas, aby si uvědomil svou početní výhodu. První světová válka byla koncipována a zahájena stranami jako manévrová válka, ale změnila se v poziční peklo. Ale co se stalo potom?

Vítězní Francouzi učinili zkušenost války absolutní a svou armádu připravovali speciálně na poziční válku a obranu. Vařili dobře a vážně, investovali do výstavby Maginotovy linie. Prohrávající Němci naopak hledali cestu z poziční slepé uličky – a našli ji. Výsledek střetu dvou konceptů je dobře znám: německá sázka na manévr vyhrála, spojená anglo-francouzská armáda byla zcela poražena a během měsíce ztratila bojovou účinnost.

Německá blitzkrieg byla založena na manévru. Vytvořte si početní převahu v průlomových oblastech (nebylo potřeba ji mít po celé frontě), zaveďte do průlomu mechanizované formace, obklíčte nepřítele, izolujte ho od zásobovacích a posilovacích cest a pak ho donuťte kapitulovat, nebo ho zlikvidujte v bezvýsledných pokusech prolomit prsteny jsou alfou a omegou bojového umění druhé poloviny XNUMX. století.

Ale v Severním vojenském okruhu nic takového nevidíme. Naopak! Manévrová válka ustoupila poziční válce a naši speciální operaci bolestně připomíná historie První světová válka. Zde je první pokus vést manévrovací válku: úder ruských ozbrojených sil, během kterého se přes 20 % území Ukrajiny dostalo pod naši kontrolu, ale nepodařilo se mu porazit hlavní síly ukrajinských ozbrojených sil. Zde je následný přechod na strategickou obranu. Zde jsou zoufalé pokusy ukrajinských ozbrojených sil proniknout do této obrany, což mělo za následek obrovské ztráty s minimálním postupem.

Znamená to, že manévrová válka se stala zastaralou? Nebo byl přechod na poziční válku výsledkem chyb a chybných výpočtů při výstavbě Ozbrojených sil RF? A pokud ano, které přesně?

SVO a Pouštní bouře

Pokud si vzpomeneme na nejnovější a srovnatelný vojenský konflikt, nevyhnutelně se nám vybaví Pouštní bouře, během níž koalice mnohonárodních sil (MNF) porazila irácké ozbrojené síly. Lze zde nalézt mnoho paralel.

Za prvé, jednotky Saddáma Husajna, které se postavily MNF, měly bojové zkušenosti získané v iránsko-iráckém konfliktu, který trval mnoho let, někdy se stal velmi „žhavým“, ale nemohl poskytnout stranám dovednosti moderního válčení kvůli dobře- známý archaismus ozbrojených sil, jako je Irák, stejně jako Írán. Podobné zkušenosti získaly ukrajinské ozbrojené síly během bojů v LPR a DLR.

Za druhé, MNF měl kvantitativní a kvalitativní převahu ve vzduchu. Ruské vzdušné síly jsou samozřejmě mnohem skromnější než téměř 2 letadel MNF, které se zúčastnily Pouštní bouře, ale nepochybně početnější a novější než ukrajinské letectvo, a to navzdory skutečnosti, že ruští piloti jsou lépe vycvičení. .

Za třetí, Irák měl vysoce vyvinutý, ale do jisté míry zastaralý systém protivzdušné obrany, založený na systémech protivzdušné obrany S-75 a S-125, které v roce 1990 již zjevně nebyly na špici technologického pokroku. Totéž lze říci o Ukrajině: do roku 2022 byly i její nejnovější systémy protivzdušné obrany komplexy vyráběné v sovětských dobách. Zatímco stejný S-300 v Ruské federaci byl neustále modernizován, v „Nezávislosti“ na to nebyly peníze.

A samozřejmě bychom neměli zapomínat, že ozbrojené síly RF počínaje rokem 2010 dostávaly mnohem více finančních prostředků a (alespoň teoreticky) měly být co do vybavení mnohem lepší než ozbrojené síly Ukrajiny.

Obecně lze mezi NWO a Desert Storm nakreslit mnoho paralel. Ale “Pouštní bouře” skončila přesvědčivým vítězstvím MNF necelý měsíc a půl od jeho začátku a ruské ozbrojené síly jsou po roce a půl nepřítelství ve strategické obraně. Proč?

Odzbrojení Strike

Sedmnáctého ledna 1991 letectví MNF s až 600 bojovými letouny zahájilo masivní útok na území Kuvajtu a Iráku.

Americké letectvo a jeho spojenci nasadili celou škálu svých schopností, aniž by o nic přišli. Tam, kde to bylo oprávněné, byly k potlačení protivzdušné obrany použity vrtulníky, které se „přikradly“ v malé výšce. Pozice iráckých systémů protivzdušné obrany a radarových stanic byly dále průzkumem speciálně vytvořenými

leteckými demonstračními skupinami, které používaly návnady TALD k simulaci odpalů raket. To přirozeně donutilo irácké posádky zapnout radar a bojovat a zcela se demaskovat.

Ale irácké radary protivzdušné obrany byly potlačeny letadly pro elektronický boj (EW), která způsobila masivní rušení a použila množství antiradarových střel, a pozice raketových systémů protivzdušné obrany byly zničeny vysoce přesnými zbraň. Američané také používali řízené střely Tomahawk, ale v relativně malém množství. Důležité je, že jejich použití bylo časově koordinováno s akcemi úderných letounů MNF.

Výsledkem je, že hlavní irácké síly protivzdušné obrany byly zničeny během prvního úderu. První! Irák měl nepochybně až do konce nepřátelství určitý počet operačních systémů protivzdušné obrany, bojovaly a dokonce sestřelovaly letouny MNF. Irácká protivzdušná obrana prohrála samozřejmě ne úplně, ale přesto bídě: Iráčané nebyli schopni ochránit pozemní ozbrojené síly a infrastrukturu před systematickým ničením ze vzduchu.

Bohužel ruské vzdušné síly nejenže dokázaly zničit, ale ani vážně nedokázaly poškrábat ukrajinskou protivzdušnou obranu. A dodnes jsou nuceni vyhýbat se vzdušnému prostoru nad územím ovládaným ukrajinskými ozbrojenými silami.

Proč?

Otázka jedna – inteligence a podpora

Vítězství vzdušných sil MNF nad iráckou protivzdušnou obranou bylo předem určeno dlouho před začátkem nepřátelských akcí. Ihned poté, co Irák dobyl Kuvajt, rozmístili Američané k hranicím Iráku výkonnou skupinu průzkumných letadel, která zahrnovala TR-1, U-2, RC-135 a samozřejmě všudypřítomné létající radary E-3. Za nimi odletěly taktické průzkumné letouny RF-4C do Saúdské Arábie.

A pak byl organizován nepřetržitý průzkum území Iráku a Kuvajtu s využitím veškerého rádiového vybavení, které měli Američané a samozřejmě satelity USA a NATO k dispozici. Během téměř půlročního „výzkumu“ (srpen 1990 – leden 1991) se MNF podařilo získat poměrně jasnou představu o rozmístění iráckých ozbrojených sil v zóně konfliktu, a co je důležité, odhalilo umístění protivzdušné obrany. .

Zároveň můžeme s jistotou říci, že ve skutečnosti bylo rozmístění iráckých jednotek odhaleno mnohem dříve, protože tři měsíce před zahájením bojových akcí zahájilo MNF pravidelná cvičení pozemních a vzdušných sil, na nichž se vypracovávaly podrobnosti o nadcházejících úkon. Američané nelenili a na cvičišťích letecké základny Nellis (Nevada) postavili napodobeniny iráckých formací protivzdušné obrany v Kuvajtu i v samotném Iráku. Většina pilotů amerických a mnohonárodních sil pak těmito cvičišti „projela“ během cvičení Desert Flag.

To znamená, že před začátkem nepřátelských akcí piloti mnohonárodních sil přesně věděli, koho, kde a jak zasáhnou, a dokonce si to nacvičovali na cvičeních.

Pozor, otázka. Co z toho všeho udělaly ruské vzdušné síly před zahájením Severního vojenského okruhu?

Ve skutečnosti bylo času na přípravu více než dost, s přihlédnutím k tomu, že okamžik startu SVO určila právě ruská strana. Existovaly také zkušenosti, které naznačovaly důležitost průzkumu - úspěchy MNF v Pouštní bouři naše armáda studovala a analyzovala a letecká operace v Sýrii mnohé naznačila.

Bohužel, nemám odpověď na otázku, jak se ruské letecké síly připravovaly na SVO - z pochopitelných důvodů nejsou cíle, načasování a další podrobnosti takové přípravy široké veřejnosti

sdělovány. Není však těžké uhodnout - stačí si pamatovat přibližné (přesné údaje jsou klasifikovány) složení ruských leteckých sil z hlediska průzkumného letectví.

Zatímco Američané využívali k průzkumu Iráku desítky specializovaných průzkumných letounů, naši mohli využít... co? Čtyři An-30, z nichž poslední byl vyroben v roce 1980?

Tucet IL-20, které byly vyrobeny v letech 1968 až 1976?

Co lze odhalit s těmito létajícími raritami dávno minulé socialistické éry?

No, samozřejmě, máme i moderní letadla, jako je Tu-214R. Existují buď dva, nebo až čtyři exempláře, se kterými ani teoreticky není možné zajistit nepřetržitý průzkum...

S kontrolou vzdušného prostoru je to trochu lepší. Vždyť od roku 2011 bylo našim vojákům předáno sedm A-50U, ale byly všechny „na křídle“ do února 2022? Počet letadel v ozbrojených silách se

nikdy nerovná počtu letadel připravených k bojové činnosti.

Američané přivezli pro Desert Storm čtyři desítky letadel AWACS, které byly v té době plně provozuschopné a moderní. Mimochodem, letouny této třídy s moderními radary odvádějí dobrou práci při průzkumu nejen vzdušných cílů včetně nízko letících, ale i pozemních cílů.

Je zcela zřejmé, že naši by zničili ukrajinskou PVO, kdyby měli takovou možnost. Přitom máme poměrně dost prostředků palebného ničení systémů protivzdušné obrany, jejichž pozice jsou známé. I bez zohlednění pilotovaných letadel s jejich antiradarovými střelami poznamenávám, že pro stejný S-300 první série jsou „Kalibr“ i „Dýka“ extrémně obtížné cíle.

A opět můžeme říci, že S-300 je na svou dobu extrémně vyspělý komplex. Ale musíte pochopit, že v zásadě neexistuje absolutní zbraň a zde jsme měli velkou výhodu - design S-300 je nám dobře známý. To znamená, že jsme mohli snadno přizpůsobit vybavení a zvolit taktiku pro jejich zničení.

To naznačuje předpoklad: jedním z důvodů, proč je ukrajinská protivzdušná obrana živá a zdráva, je to, že prostředky kosmického a vzdušného průzkumu, které mají letectvo k dispozici, jsou kategoricky nedostatečné k odhalení pozic protivzdušné obrany ukrajinských ozbrojených sil.

Otázka druhá – týkající se leteckých operací

Je třeba říci, že naši odpůrci (USA a NATO) mají velmi bohaté zkušenosti s leteckou válkou v podmínkách neúplně, ne-li zcela potlačené nepřátelské PVO. V tomto případě Američané vytvořili speciální krycí skupiny pro útočné letouny. Mezi úkoly těchto skupin patřily demonstrační akce za účelem identifikace pozic nepřátelských systémů protivzdušné obrany, jejich elektronické

potlačení a zničení. Důraz byl kladen na systémy elektronického boje, simulátory vzdušných cílů a protiradarové střely.

Ve stejné době Spojené státy připisovaly zvláštní roli letadlům pro elektronický boj: v Iráku bylo nasazeno více než 60 takových letadel. Máme... několik "chopperů".

A opět to není tak, že by se Ruská federace nezapojila do elektronického boje. Důraz jsme ale kladli na závěsné kontejnery pro multifunkční stíhačky a bombardéry. Jde o důležitou a nezbytnou záležitost, ale přesto je z hlediska efektivity obvykle preferována specializace před univerzálností.

Je nepravděpodobné, že stejnou účinnost lze očekávat od pilota jednomístného stíhacího letounu nebo posádky bombardéru vybaveného kontejnery pro elektronický boj a specializovaného letadla určeného pro mise elektronického boje s posádkou vycvičenou ve všech jeho nuancích.

Schopnosti našeho a amerického elektronického boje se samozřejmě v širším tisku nezveřejňují a lze se dohadovat, až bude ochraptit, co je lepší, ale je tu fakt - naše letectvo se všemi možnými způsoby vyhýbají vstupu do dosahu nepřátelské systémy protivzdušné obrany, zatímco pro americké letectvo a NATO je to i když to není pravidlem, je to docela funkční situace. V souladu s tím lze předpokládat, že taktiku demonstračních skupin, kdy na sebe speciálně určená letadla natáhnou palbu a donutí se zapnout radar nepřítele, nemohou ruské vzdušné síly použít kvůli nedostatečné podpoře elektronického boje.

O výhodách, které letectvu poskytuje porážka nepřátelské PVO

Jakmile se Američané usadili ve středních a vysokých nadmořských výškách nad Irákem (nízké výšky vždy byly a budou nebezpečné kvůli MZA a MANPADS, které nelze zcela potlačit), získali následující příležitosti a výhody.

Tím prvním je schopnost účinně ničit nepřátelské vzdušné síly ve vzdušných bitvách. Nutno říci, že zničit i výrazně podřadné letectvo na zemi je nesmírně obtížné: jak známo, obrovská síla letectva MNF nemohla zcela paralyzovat práci sítě iráckých letišť.

Jak moc ale Iráčané využili přeživších letišť a stíhaček na nich založených? Americké letouny AWACS zpozorovaly irácká letadla krátce poté, co vzlétly, a zachytily je s dostatečnou silou, aby je zničily. Zatímco Iráčané (a později Jugoslávci) byli nuceni bojovat „naslepo“ a spoléhali se pouze na standardní vybavení svých bojovníků.

Jinými slovy, konfrontace ve vzduchu se změnila v evidentně marné bitvy jednotlivců proti systému. A často se stávalo, že osamělí jedinci si uvědomili, že jsou pod útokem, až ve chvíli, kdy explodovala raketa, která je dostihla... Ano, i v takových podmínkách měli Iráčané

efektivní výpady a úspěchy ve vzdušných soubojích, ale to se bavíme o jakémkoli druh dlouhodobého a účinného odporu V takových podmínkách nemohu chodit.

Pokud by ruské letecké a kosmické síly měly podobnou úroveň kontroly nad ukrajinským vzdušným prostorem, pak by se činnost ukrajinských ozbrojených sil rychle snížila na nulu a přesun všech těchto Storm Shadows a podobných raket dlouhého doletu by ztratil vše. význam.

Druhým je izolace bojového prostoru, což znamená kritické snížení zásob a doplňování nepřátelských vojenských skupin. Toho je na jedné straně dosaženo ničením infrastruktury – železničních uzlů, mostů atd. Teoreticky toho lze dosáhnout pomocí vysoce přesných zbraní – řízených střel dlouhého doletu, ale prakticky k tomu nelze použít žádné střely: je nutné použít výkonnější, ale levnější munici, jako jsou klouzavé bomby.

Na druhou stranu vzdušná nadvláda poskytuje dramatické zvýšení povědomí o poloze a pohybu nepřátelských jednotek. Moderní systémy leteckého průzkumu se svou výkonnou optikou, infravizí, radary se syntetickou aperturou, které umožňují získat „snímek“ podobný leteckým snímkům atd. atd., extrémně ztěžují maskování pohybu a rozmístění vojenských jednotek. A samozřejmě vozidla, která se je snaží zásobovat.

V souladu s tím bude jakýkoli manévr, jakýkoli přesun rezerv pro nepřítele doprovázen značnými ztrátami. Protože reakční doba pro útočné letouny a vrtulníky ve službě ve vzduchu nebo připravené k okamžitému odletu je relativně krátká a umožňuje jim zadávat drtivé údery jednotkám na pochodu. To vše celkem přesvědčivě předvedlo letectvo MNF v Desert Storm.

Nyní v minových polích našich obranných linií hoří leopardi, Bradleyové a další nepřátelské vybavení. Ale útočí, útočí - střílí a než zemřou, vezmou životy našim vojákům. Pokud by přitom domácí

letectvo ovládalo vzdušný prostor Ukrajiny, pak by se významná část zahraniční „zoo“ jednoduše nedostala do frontové linie.

Třetí - zničení personálu a vybavení nepřátelských vojenských skupin

Tuto tezi opět dokonale demonstrovali Američané během Pouštní bouře, když jednotlivé irácké divize „promrhali“ na 50–60 % jejich běžné síly (abych byl spravedlivý, autor nezná sílu těchto divizí na začátku nepřátelských akcí). A i když vezmeme v úvahu dvojnásobek (AFV dříve vyřazená ze vzduchu mohla být vyřazena znovu), měli bychom mluvit o stovkách zničených tanků, nepočítaje další věci.

To není překvapivé - po zvládnutí středních a vysokých nadmořských výšek zavedli Američané poměrně účinný letecký průzkum a zničili nepřítel, jak byli identifikováni. A strašlivou ranou pro morálku iráckých jednotek bylo kobercové bombardování strategických bombardérů, z nichž se téměř 30 % z celkového množství letecké munice, která spadla na jejich hlavy, „vysypalo“ na Iráčany.

Ano, poušť je jedna věc, ale Ukrajina je něco úplně jiného. Ano, jsou výborné zkušenosti jugoslávské armády, která během letecké operace NATO neutrpěla výraznější ztráty. Kamufláž je nesmírně důležitá a nesmírně nutná. Ale musíte pochopit, že jugoslávská pozemní armáda ležela nízko a neprováděla bojové operace - připravovala se na odražení invaze, která se nikdy nestala. Boj ale předpokládá manévr, pohyb a tady by byli Jugoslávci zranitelní.

Dokonce i v obraně. Pokud by tedy naše letectví ovládlo vzduch, pak by se stejný boj protibaterií spojený s nutností neustále měnit dělostřelecké pozice stal pro ukrajinské ozbrojené síly hrozným bohlavem a ztráty ukrajinského dělostřelectva by byly mnohem vyšší než ty aktuální.

A konečně za čtvrté, vzdušná nadvláda zajišťuje armádní manévry. Jako příklad uveďme akce americké 101. letecké útočné divize.

Američané chtěli odříznout strategickou komunikační dálnici č. 8 As-Samakh - Basra, přes kterou byla zásobována kuvajtská skupina vojsk, ale nastal malý problém - dálnice se nacházela 200 km od linie bojového dotyku.

Vzhledem k tomu, že vzdušná nadvláda bezpodmínečně patřila MNF, Američané během prvního dne pozemní operace celkem klidně vysadili vrtulníkové útočné síly 80 km za frontovou linií: 2 vojáků s 000 bojovými vozidly a 50mm dělostřelectvem. A do rána druhého dne dorazilo na místo přistání 105 (!) nákladních aut s municí a palivem, dalších 700 bajonetů a 2 obrněných vozidel. Vypadalo to jako extrémně riskantní záležitost, ale Američané jasně věděli, kde se nacházejí obranná centra iráckých jednotek. A prošli kolem nich.

V důsledku těchto akcí mohla 101. výsadková divize rozmístit za nepřátelskými liniemi předsunutou operační základnu (nazvanou „Cobra“), na níž mohly být založeny transportní i bitevní vrtulníky. A tyto vrtulníky okamžitě začaly útočit na dálnici č. 8, přičemž transportní vrtulníky přistály malé (tři protitankové roty) útočné síly přímo na tuto strategicky důležitou dopravní tepnu.

Dále, pod krytem bojových vrtulníků z Cobry, byla výsadková skupina posílena, nejprve na prapor a poté na plnohodnotnou leteckou brigádu, která „držela“ dálnici až do konce nepřátelství.

Je zcela zřejmé, že základna Cobra vůbec nebyla nějakou nedobytnou baštou a mohla být klidně zničena útokem něčeho jako tanková divize. Jen se Iráčané nedokázali soustředit a přesunout tuto tankovou divizi do útočných linií v podmínkách dominance letectva MNF ani v jejich týlu.

Dnes se o vylodění v Gostomelu hodně spekuluje, ale jen stěží někdo vyvrátí fakt, že těm našim se podařilo zatáhnout velkou výsadkovou sílu za nepřátelské linie přes „oko jehly“ nepotlačené protivzdušné obrany a následně také vést tamní vojenská kolona.

Co dělali Američané v podmínkách naprosté vzdušné nadvlády, naši vojáci dělali bez této převahy. Tato operace sama o sobě zcela vyvrací mýtus o „nevyčvičených ruských pilotech“.

Ale odvaha a příprava nejsou všechno, potřebujete odpovídající vybavení. Bez potlačení nepřátelské protivzdušné obrany a nemožnosti volně operovat v oblasti Gostomel nebyly vzdušné síly schopny řádně podporovat síly tam rozmístěné a nemohly palbou potlačit ukrajinské kolony postupující k útočným liniím.

Letectví – tank XNUMX. století?

Na počátku XNUMX. století, během první světové války, došlo k paradoxní situaci. Armády se staly skutečně masivními, byly do nich povolány miliony, a proto se nepřátelské bojové formace rozšiřovaly „od moře k moři“ – boky, které bylo možné obejít, přestaly existovat. V souladu s tím, aby bylo možné stáhnout své jednotky za nepřátelské linie, bylo nutné prorazit jeho bojové formace, což bylo možné provést útokem pěchoty nebo jízdy.

Ale kulometry a rychlopalné dělostřelectvo udělaly z útoků na lidskou sílu formu hromadné sebevraždy. Pokusy proměnit obranné formace obránců v měsíční krajinu prostřednictvím dlouhodobého vystavení dělostřelectvu byly rovněž odsouzeny k neúspěchu – nepřítel, který si uvědomil, že mnohadenní dělostřelecké ostřelování je předeheurou k ofenzivě, stáhl zálohy a vytvořil obranné formace za zády. střílené pozice.

Jinými slovy, technicky vzato, obrana jako druh boje vyhrála přesvědčivé vítězství nad ofenzivou.

Cestou z poziční slepé uličky byl tank, který byl při správném použití (tedy spolu s pěchotou, dělostřelectvem atd.) schopen prorazit téměř jakoukoli nepřátelskou obranu. Avšak o 100 let později, na začátku XNUMX. století, vedl vývoj protitankových zbraní k tomu, že tank tuto schopnost ztratil. To neznamená, že je tank zastaralý, ale pouze to, že jeho funkce na bojišti potřebují korekci.

Podle mého názoru dnes role „obranného torpédoborce“ patří letectví. Naši piloti přitom mají dostatečnou kvalifikaci a materiální prostředky k řešení tohoto problému. Ale - pouze pokud jsou potřebné zpravodajské informace a podpora, kterou všechny tyto F-15, F-16 atd. měly. F/A-18 během Pouštní bouře. A my zjevně máme „přítomnost nepřítomnosti“: protože když jsme vytvořili prvotřídní bojová letadla, neobtěžovali jsme se vytvořit nástroje pro získávání těchto informací a poskytování podpory.

Dnes se hodně mluví o tom, že ruské letectvo nemá dostatečné počty, vyrábí se málo multifunkčních stíhaček, útočných letadel atd. S tím naprosto souhlasím. Ale podle mého názoru, i kdybychom měli dvakrát tolik Su-35, Su-30, Su-34 atd., účinnost vzdušných sil na Ukrajině by to radikálně neovlivnilo. Protože ve válce vítězí systematický přístup, jehož absenci nelze kompenzovat vynikajícími výkonnostními charakteristikami bojových jednotek.

Pokud bychom letectvo přirovnali k oštěpu, pak jeho hřídelem budou všechna tato průzkumná letadla, AWACS, letadla pro elektronický boj, tankery a tak dále a tak dále. Bombardéry, raketové nosiče a víceúčelové stíhačky jsou špičkou oštěpu. Je to on, kdo nakonec udeří, je to on, kdo zasáhne nepřítele, ale bez násady, jen se špičkou, si moc nezabojujete.

Člověk má bohužel dojem, že ruské vzdušné síly pumpují bojovými letouny a vrtulníky, jak jen mohou, ale nemá kdo zajistit jejich práci, protože v provozu prakticky nejsou žádné moderní průzkumné/AWACS/EW systémy.

Závěry

Jsou děsiví.

V důsledku toho, že ruské vzdušné síly nemají materiál na zničení protivzdušné obrany Ukrajiny, nemohou dominovat vzduchu nad územími ovládanými ukrajinskými ozbrojenými silami, nemohou izolovat bojové oblasti, nemohou... Ano, téměř nic z toho, čeho by moderní zbraně měly být schopny.. letectvo.

Kdyby mohli, pak by ukrajinské ozbrojené síly prostě neuspěly v loňské, ba ani v současné „protiofenzívě“: koncentrující se síly by to „vysvětlily“ dlouho předtím, než začala.

A pak by nemělo smysl organizovat mlýnek na maso v Artěmovsku, protože stejné a ještě podstatně větší ztráty by mohl nepřítel způsobit izolací stanovišť brigád ukrajinských ozbrojených sil ze vzduchu. Není pochyb o tom, že časový rámec pro provedení SVO by byl v tomto případě mnohem kratší a ztráty ruských ozbrojených sil, PMC a dobrovolníků by byly výrazně menší než ty současné.

No, s tím, co máme - ruská armáda je nucena bojovat s ukrajinskými ozbrojenými silami „zeď ke zdi“, jedna systémová síla proti druhé. Američané dosáhli rychlého úspěchu během pozemní fáze operace Pouštní bouře právě proto, že v době jejího zahájení bylo bojové vozidlo iráckých pozemních sil úsilím letectva mnohonárodních sil nenávratně rozbito. Pozemní síly USA neporazily iráckou armádu - pouze ji dokončily.

Proto jsou podle mého názoru dnes nejdůležitějšími lekcemi Severního vojenského okruhu slabina průzkumné složky našich leteckých sil – ve vesmíru a ve vzduchu, stejně jako nedostatek specializovaných letadel pro elektronický boj. Ruské vzdušné síly

díky tomu dnes vykazují sotva 10–15 % svého skutečného potenciálu a bojové operace se během první světové války dostaly do poziční slepé uličky.